

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΝΑΝΤΩ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥΣΕ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ

ΥΛΕΠΟΤΕ θα μάθαινα το μυστικό του, αν η τύχη δεν με βοηθούσε σ' αυτό.

Ήμουν φιλοξενούμενος του τότε, στο ξενοδοχείο του κτήμα. Ήνα βράδυ βγήκα να κάμω μόνος έναν περιπάτο στο δάσος. Τη νύχτα ήταν γλυκιά, αν και σκοτεινή λιγάκι. Το φεγγάρι βρισκόταν στις πρώτες του μέρες. Πι ολιγάκι άρκετη ώρα και στο τέλος άποφασίσα να γυρίσω και να κοιμηθώ.

Έξαφνα μέσα στο σκότος διέκρινα λίγο πιο πέρα μια γνωστή σιλουέτα : ήταν ο φίλος μου, που έπαιρνε το μεγάλο δρόμο, προς το Σαντιγιά, ντυμένος παράξενα, μ' ένα πιστόλι στη ζώνη, μ' ένα μαντήλι στο λαιμό...

Πού πήγαινε αυτήν την ώρα ; Ήταν βιαστικός και δεν εφάνηκε να με πρόσεξε. Σκέφτηκα τότε να τον φωνάξω. Έπειτα όμως, δεν ξέρω πια, ποιά σκοτεινή συναισθήμα μ' έσπρωξε να τον άκολουθήσω από μακριά.

Ήτανε μεσάνυχτα σχεδόν. Ο φίλος μου επροχώρησε άρκετά, και έπειτα έστριψε δεξιά. Δεν ξέρω γιατί άνατριχίασα. Το μονοπάτι που είχε πάρει, οδηγούσε στο 'Τραπέζι του Διαβόλου', ένα βράχο που ήταν παράλληλος σαν τραπέζι και που δεν ξέρω γιατί τον ονόμαζαν έτσι ο χωρικό εκεί πέρα.

Σε λίγο ο φίλος μου βρισκότανε άκριβώς στο μέρος αυτό. Έγυρισε δόλογυρα στο βράχο, σαν να θέλει να προσανατολισθώ. Έπειτα στάθηκε, γύρισε προς την άνατολή, έσκυψε, σηκώθηκε, ξανάσκυψε μ' άρχισε να κινή και άλλοκοτες χειρονομίες. Ή Εκπλήξη μου μεγάλωσε όταν τον είδα να χαράζει ένα σχήμα επάνω στην πέτρα, έπειτα να τοποθετεί πάνω σ' ένα ψηλό, ξύλινο σταυρό ένα κερι, το οποίο άναψε εύκολα γιατί ή νύχτα ήταν γαλήνια μ' άέρας δεν έφρουσε καθόλου.

Σκεκόμυνα πίσω από κάτι θάμνους και παρακολουθούσα δλη αυτή την άλλοκοτη σκηνή. Τον άκουσα έπειτα να προσφέρει κάτι παράξενα λόγια, μέσα στα όποια άνακάτετε το Βεελζεβούλ, τον Έμμανουήλ, το Σαβαώθ και τον Άδωναϊ...

Έγώ παρακολουθούσα δλοένα, χωρίς να φαίνωμαι κινδύλου, τις κινήσεις του. Δεν πέτυχε όμως πολλή ώρα και τον είδα άπαγορευμένον. Έσβυσε και πέταξε το κερι, άνεσήκωσε τους ώμους και έμουρμούρισε, ενώ άπομακρυνότανε :

— Δεν γίνεται τίποτε... Πρέπει να βροθε άλλον τρόπο...
Την άλλη μέρα δεν του είπα τίποτε όταν τον είδα. Τη μεθεπομένη τον άπεχαρήστησα και έφυγα για το Παρίσι. Με περιμεναν εκεί πολλές σκοτοφρες, πολλή δουλειά.

Τον ξαναείδα στο Παρίσι, έπειτα από τρεις εβδομάδες. Είχε πάντα την ίδια σκοτεινή φυσιολογία, τα ίδια βαθεία μάτια, όπως όταν τον είχα γνωρίσει για πρώτη φορά. Θυμήθηκα άμέσως δλη εκείνη την άλλοκοτη σκηνή. Δεν έκρατήθηκα λοιπόν και του είπα, σφιγγοντάς του το χέρι, άντί για καλημέρα :

— Χαίρ, Βεελζεβούλ, χαίρ Άδωναϊ !
Έξέσπασε σε γέλια.
— Χμ, ειπε έπειτα, το ήξερα πολύ καλά πως σε είχε κεντήσει ή περιέργεια. Με παρακολούθησε λοιπόν και με άκουσε :

— Έτσι φαίνεται, άγαπητέ μου.
Δεν έδειξε να περαόγηκε καθόλου από την όμολογία μου.
— Είπε περιτόν να σου κρύβωμαι λοιπόν, μου είπε. Έκανα ένα πειράμα, που δεν άπέδωσε κανένα αποτέλεσμα. Προετοιμάζω ένα άλλο τώρα, έντελός διαφροετικό. Έλπίζω να είμαι ευτυχέστερος αυτή τη φορά. Θα σε καλέσω να παρευρεθής και σύ, για να σε τιμωρήσω για την άδικαιρία σου.

Και πραγματικά, έπειτα από μερικες μέρες πήρα μια πρόσκληση για να πάω σε κάποιο σπίτι, σε μια έρημη και άπομακρυσμη ή παρόδο. Βήκα εκεί το φίλο μου. Φορούσε μια όρμπα μετέξινη, σκοτεινού χρώματος, μ' ένα σοκούφ από το ίδιο ύφανμα και χρώμα. Μόνο στα χέρια του είχε χάρσα μετέξινα γάντια. Με άδήγησε άμέσως σ' ένα δωμάτιο μισοκόκτεινο.

Ήταν άληθινα άλλοκοτο το δωμάτιο αυτό. Στους τοίχους του ήταν ζωγραφισμένα άνακατα διάφορα τρίγωνα. Κάτω, στο δάπεδο, ο φίλος μου είχε χαράξει έναν κύκλο, μ' ένα άστρο μέσα μί πέντε γωνίες. Στην κάθε γωνία ήταν κ' άπό ένα γραμμα του έβραικού άλφαβήτου.

Δεν θέλησε να μου δώση καμ-

μιά εξήγηση για τα καθολοκτικά αυτά σημετα. Έκούταξε το ρολόγι του. Ήταν μεσάνυχτα άκριβώς.

— Άς άρχίσουμε, ειπε με χαμηλή φωνή, αλλά πολύ σταθερή. Στην γωνία του δωματίου υπήρχε ένα ιδιόκορυθμο άνατολοκτικό μαγκάλι, άπ' το όποιο έβγαιναν διάφοροι λευκοί έδωδιαστικοί καπνοί. Δίπλα στο μαγκάλι ήταν ένα τραπέζι, με διάφορα άντικείμενα. Ο φίλος μου έπηρε άπ' εκεί μια κροστιλίνη σφαίρα και μια μπαγκέτα που κατέληγε σε μια βελόνα, άρκετά μακριά. Μου έκανε νόημα να μπώ μέσα στον κύκλο και μου έφιθύρισε να μη βγω άπ' εκεί με κανένα πρόσχημα. Έπειτα άρχισε τις άλλοκοτες επικλήσεις του.

Στην άρχή έπρόφερε μερικες ήροσυχές, μέσα στις όποιες άνακάτετε λέξεις λατινικές και έβραϊκές και άλλες άκόμα, που δεν καταλόβαινα ποιές γλώσσας ήτανε. Έπειτα άρχισε να δίνει έπιτακτικές ήροσυχές στο πνεύματα, στις σαλαμάνδρες, στα έγκατα της γης και σε άλλες φανταστικές έννοιες, γυρίζοντας δλοένα τη μπαγκέτα του προς τις γωνίες του μυστηριώδους πενταγώμματος.

Και τότε σιγά - σιγά, άρχισε να έκυλιόσεται μπρος μου και που με κρατούσε σε μια διαρκή άνατριχίλα, σ' ένα διαρκή έκνευρισμό.

Ή άτμόσφαιρα εκεί μέσα γινότανε δλοένα και πιο βαθεία, σά βαρυμένη από άπειρα ήλεκτροκικά όρματα. Σ'ό μαγκάλι τα κάρβουνα να έτριζαν. Και στο τρίκυμο τους άνακατείνονταν οι στεναγμοί, τα μουρμουρητά, οι άναρθροί ήχοι, που έβγαιναν από το λάργυμα του φίλου μου. Κ' έπειτα έξαφνα κάτι άκαθόριστες μορφές άρχισαν να προβάλλουν άνάμεσα έμπρός στα μάτια μου για να διαλυθούν. να σκορποουν έπειτα και μ' άνασυντεθούν άργότερα, δλοένα και πιο πάγιες και πιο σηματοκνωμένες.

Άτμοι στροβιλίζόντουσαν μέσα στο δωμάτιο και ή άναπτυξη μας γινότανε δλοένα και δυσκολότερη. Και ή κροστιλίνη σφαίρα, που ήτανε διάφανη στην άρχή, φαινότανε να γεμίσει έπειτα μ' ένα ήγρο που γινότανε δλοένα και πιο σκοθρο, και πιο τραχό. Πάνω του γυιλι της σφαίρας αυτές άρχισαν τότε να διαγύφτανται και άλλοκοτα μαγκάλι σχήματα.

Ένωσωθα μιά φοβερή ζάλη. Κ' έξαφνα άκουσα το αίλο μου να β' αξη μια κρανηγή θρυμβου Μά εθής άδύσως πυκ ο σκοτιδι κατέλαβε το δωμάτιο μ' όλα έσπαμάτησαν...

Παρακολουθούσα, χωρίς να φαίνωμαι, τις κινήσεις του...

Πέρασε άρκετός καιρός άπ' τη νύχτα αυτή, χωρίς ν' άκούσω τίποτε για το φίλο μου. Και δεν θα έμαθινα πο έ τί άτέννη, εάν μια μέρα δεν έταφια μια έπιστολή με πένθυμο φακέλο.

Γνωρίζω, κύριε, μου ήξερε ή έπιστολή αυτή, ποιά φίλια σας συνδέει με τον έκάδελφό μας. Και αυτό άκριβώς μς δίδει το θάρρος ν' άπευθυνθούμε σήμερα σε σας και να σας ζητήσουμε μια χάρη, που πιστεύουμε πως δεν θα μς την άρνηθητε.

Ο φίλος σας, κύριε, δεν βρισκότανε πια στη ζωή. Άπέθανε και μάλιστα υπό συνθήκας έξαιρετικά άλλοκοτες. Ο όηρητής του τον βρήκε προχθές νεκρό μέσα σ' ένα δωμάτιο, στο όποιο κανείς άλλος δεν έ-

παίνε, εκτός από τον ίδιο. Καμμιά άταξία δεν παρατηρήθηκε στα χαρτιά του ή στα συρτάκια του.

Στο λαμό του όμως υπήρχαν σημετα στραγγαλι σμού και το πρόσωπό του ήταν συνεσπασμένο από μεγάλη φοικη. Γύρω του ήταν σκόρπια τα συντριμμία μιας κροστιλίνης σφαίρας που θι την έσπασε την ώρα που έπεφτε.

Ή άστυνομία ένεργεί άναγκάσεις και προσπαθεί να έξακρίβωση τα αίτια του ξαφνικού αυτού θανάτου του, διότι υποπτεύεται πως πρόκειται για έγκλημα. Σας παρακαλούμε να φροντίσετε για τακτοποίηση τις υποθέσεις που είλε με την τράπεζα. Ο συμβολαιογράφος του κ. Ροντιέν θα σας πληροφορήση σχετικώς...

Μήνες έπερασαν από τότε. Ή άστυνομία ψάχνει άκόμα να βρη τους δολοφόνους του φίλου μου... Μά εκείνος που τον σκότωσε ήταν ο Σατανάς, δόν όποιο έπεκαλειτο. Γι' αυτό δεν άμφιβάλλω καθόλου...

